

XLIX. LETNIK 1929 IX. ŠTEVILKA

LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO

S I N O V I

F R A N E L L E R

Ukaz nasilnikovih je besed
jeknil ko meč: «Sinov nam narodite,
s sinovi domovino prepolnite,
da zvrhana čez rob zapljuska v svet!

Vsak sin en brušen val, en bajonet,
in črne struje naše, nikdar site,
se zgrnejo v dežele plodovite,
glad zbiča od pobed jih do pobed.» —

In spet obšla je groza rdečih sanj,
krvavih orgij me za kruha kos,
sinov človeških zredčene redí

sem znova vleči zrl triumfa voz
in zrl nasilnika, kak se reži
na piramidi strašni iz lobanj.

R O B S T V O

F R A N E L L E R

Ni prerok vam ne bojevnik
moj spev in šarca v skok ne jaše.
z ostrino meča se ne paše,
ne snema suženjskih verig.

Ne vnema lepih žen ga lik
ne iskri plamen vinske čaše,
milina nema zemlje naše
se zlila ni v zveneč mu stik.

Tak poje maloglasen ptič,
ki ve, kako tesnè so kletke
in neprolomne njih rešetke.

Tak poje, kdor, pod jarmom rójen,
bil z gnevom je, z bolestjo dojen —
Čemu? Za robstva prazen nič.

M O Ž J E

F R A N E L L E R

Možje gredo skoz ulic vrelí šum
kakor zasé... Kot v peči je ognjeni
prevladal cvet iz Jude nad plameni:
v blaznem požaru begajočih trum

si krči ravno pot teh mož pogum.
Čez kal, kjer v sli se najmotnejši peni,
prejdo pokojno s čistimi stremeni,
za njimi slava in posmeh in sum. —

Božanstvu dali dom so kamenén,
kupole dvignili na stebre zlate,
odeli s freskami nagoto sten.

Besede blodne združili so v spev
in kakor harfo ubrali sprte brate,
da je njih glas Najtišjega odmev.

J U T R N J I C A

F R A N E L L E R

Ne rósi mi darov, ki so brez cene!
Nič mane (z njo se deca naj sladká),
nič zlatega dežjà (ne odžejá),
in zvezd na prsi? Meni ni za pene.

Jasnine daj, ki pot mi razodene,
da sred vrtincev burnega sveta
in nad prepadi strastnega srca
vem, kje stojim, in kam korak moj krene!

A spremljaj, Bog, v oblaku me vsevdilj,
da blišč ne oslepari me za cilj, —
fata morgane mi prihaja laž!